

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 344

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 mai 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 276 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat....	2–3	Decizia nr. 386 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism	10–11
Decizia nr. 290 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	4–5	Decizia nr. 420 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	11–13
Decizia nr. 321 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 ¹ din Codul de procedură civilă	5–6	Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	13–15
Decizia nr. 325 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	7–8	Decizia nr. 422 din 10 aprilie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă	15–16
Decizia nr. 385 din 25 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii	8–10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 276 din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav în Dosarul nr. 52/197/2007 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele :

Prin Încheierea din 5 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 52/197/2007, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin normelor constituționale invocate, întrucât obligă societățile comerciale cu capital de stat să înstrăineze la prețuri modice părți din patrimoniul lor unor chiriași. Totodată, susține că se creează și o stare de incertitudine cu privire la termenul în care chiriașii pot cumpăra locuințele construite din fondurile statului sau ale unor unități economice sau bugetare de stat, datorită faptului că acest termen nu este prevăzut. Se mai arată că neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate este determinată și de lipsa de diligență a legiuitorului cu privire la reglementarea tuturor situațiilor de fapt ce se pot ivi, astfel că sunt prejudiciați proprietarii prin înstrăinarea imobilelor aflate în patrimoniul lor.

Judecătoria Brașov consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția ca neîntemeiată. Invocă, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, care au următorul conținut:

— Art. 1: „*Locuințele construite din fondurile statului pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale prezentei legi.*

Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 locuințele care depășesc suprafețele maxime prevăzute în actele normative în baza cărora s-au executat locuințele din fondurile statului și din fondurile unităților economice și bugetare de stat, precum și cele care prezintă, la data vânzării, finisaje superioare, echivalente unor lucrări de artă sau ornamentale deosebite, sau care beneficiază de dotări speciale, cum ar fi: piscină, saună, seră, cramă, bar-vinotecă, cameră frigorifică sau altele asemenea.

De asemenea, sunt exceptate locuințele de protocol care au servit sau servesc demnitarilor sau altor persoane alese sau numite în funcții drept locuințe pe durata exercitării funcției, chiar dacă acestea sunt scoase ulterior din evidența locuințelor de protocol.”;

— Art. 7: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei

legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficientii de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerile unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului de Interne, nu se vând.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și ale art. 136 alin. (5) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, art. 135 alin. (1) care consacră principiul liberei inițiative economice, precum și prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 564 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2007, sau prin Decizia nr. 252 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 6 august 2004, constatând netemeinicia criticilor formulate. Curtea a statuat că art. 1 din Legea nr. 85/1992 prevede o trecere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

Referitor la dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, Curtea a constatat că acestea consacră o normă de justiție socială, întrucât dau posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 44 și al art. 135 din Constituție, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral. Dispozițiile legale criticate nu sunt contrare dispozițiilor art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală, ci sunt în deplină concordanță cu obligația constituțională a statului de a asigura „crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții”, prevăzută prin art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și 7 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilana” — S.A. din Ghimbav în Dosarul nr. 52/197/2007 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Curtea a reținut, în legătură cu invocarea încălcării art. 44 din Constituție, precum și a art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective.

Astfel, se consacră o normă de justiție socială, chiriașii având posibilitatea să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Ca atare, aceste dispoziții sunt conforme literei și spiritului art. 44 din Constituție, republicată, precum și în deplină concordanță cu dispozițiile cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Curtea a constatat că textele de lege criticate nu prevăd o expropriere și nicio naționalizare sau orice altă măsură de trecere silită în proprietatea publică, ci o transmitere în proprietatea deținătorilor, în calitate de chiriași ai locuințelor și terenurilor aferente acestora, dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, nefiind încălcate prevederile art. 44 alin. (3) și (4) din Constituție.

Nici susținerea autorului excepției în sensul că textul de lege criticat ar contraveni prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (5), referitoare la inviolabilitatea proprietății private, nu poate fi reținută, întrucât, chiar dacă dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992 instituie o limitare legală a exercițiului dreptului de proprietate al unităților economice sau al societăților comerciale asupra acestor locuințe, o atare limitare este conformă prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, fiind justificată din punct de vedere juridic, social și moral.

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

De altfel, Curtea observă că autorul excepției critică și aspecte privind prețul de vânzare al locuințelor, nereglementarea unui termen în cadrul căruia chiriașii să poată solicita încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, precum și lipsa de diligență a legiuitorului român cu privire la reglementarea tuturor situațiilor de fapt ce pot să apară în practică. Or, acestea nu sunt probleme de constituționalitate, ci de opțiune legislativă. Legiuitorul a înțeles să stabilească prețul de vânzare într-un quantum care să permită chiriașilor să își poată exercita efectiv dreptul la cumpărarea locuințelor.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 290

din 11 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Szaborai Jolan, Partig Kiss Iuliu, Partig Kiss Maria, Ilyes Zsolt Csaba, Lorint Simion și Lorint Viorica în Dosarul nr. 297/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal răspund Szabo Eugen și Szabo Sofia, personal, și prin avocat Luca Remus, cu delegație la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul apărătorului părților prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că textul de lege criticat instituie un regim juridic diferențiat, discriminatoriu, între chiriașii care au cumpărat, în temeiul Legii nr. 112/1995, imobile preluate de statul român de la cultele religioase și persoanele care, în temeiul aceleiași legi, au cumpărat imobile preluate de statul român de la persoanele fizice și juridice, altele decât cultele religioase. Astfel, în cazul imobilelor preluate de statul român de la un cult religios, termenul pentru solicitarea constatării nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare s-a prelungit succesiv, de mai multe ori, pe când cei care nu au cumpărat imobile de la un cult religios sunt discriminați, întrucât nu li se recunoaște un drept câștigat. În consecință, consideră că această reglementare contravine art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că reglementarea criticată nu încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 297/117/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Szaborai Jolan, Partig Kiss Iuliu, Partig Kiss Maria, Ilyes Zsolt Csaba, Lorint Simion și Lorint Viorica într-o cauză civilă, având ca obiect anularea unor contracte de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat a introdus un nou termen de prescripție, de 6 luni, înăuntrul căruia se poate exercita acțiunea în anulare, termen calculat de la data intrării în vigoare a Legii nr. 247/2005,

adică la data de 19 iulie 2005. Or, „reglementarea prin lege specială a unui nou termen de atacare a unor acte juridice aduce atingere principiului constituțional și european privind garantarea unui proces echitabil”. Mai susține că un drept câștigat nu poate fi anulat sau anihilat prin efectul unei dispoziții sau reglementări a puterii legislative, care exercită astfel o imixtiune în competența puterii judecătorești. Arată că, în cauză, „prin efectul modificării legislative, excepția invocată și câștigată de noi, de prescripție a dreptului la acțiune, a trebuit respinsă după ce inițial, sub imperiul reglementării inițiale, a fost admisă și am beneficiat de ea”.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, arată că textul de lege criticat asigură tuturor persoanelor interesate posibilitatea exercitării acțiunii în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce au aparținut cultelor religioase din România, preluate în mod abuziv de către stat.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât nu aduc atingere art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție, ci, dimpotrivă, se bazează pe principul constituțional al accesului liber la justiție și, mai mult, sunt în concordanță cu art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, referitor la competența instanțelor de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III al titlului II — „*Modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase, cu modificările și completările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002*” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Art. III din lege prevede: „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune prevăzut la art. 41 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, cu modificările și completările ulterioare, se prescrie în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*” Art. 41 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, astfel cum a fost introdus prin art. I pct. 16 titlul II din Legea nr. 247/2005, la

care face trimitere textul de lege criticat, prevede: „(2) *Actele juridice de înstrăinare a imobilelor care fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență sunt lovite de nulitate absolută dacă au fost încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legilor în vigoare la data înstrăinării.*”

Autorii excepției susțin că art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, potrivit cărora „*Părțile au dreptul la un proces echitabil [...]*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

În esență, autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare principiului constituțional privind dreptul părților la un proces echitabil, întrucât au introdus un nou termen de prescripție, de 6 luni, înăuntrul căruia se poate exercita acțiunea în anulare a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor care fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, dacă acestea au fost încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legilor în vigoare la data înstrăinării.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 272 din 24 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 11 august 2004, a statuat că instituția prescripției, în general, și termenele în raport cu care aceasta își produce efectele au ca finalitate asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a dreptului constituțional privind accesul la justiție, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. Prin aceeași decizie, s-a statuat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă, precum și că, departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe

dau expresie ordinii de drept. Consecința absolutizării exercițiului unui anume drept este fie negarea, fie amputarea drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire, în egală măsură. De asemenea, s-a mai reținut că, în condițiile în care, potrivit principiului că nimeni nu se poate apăra invocând necunoașterea legii („*nemo ignorare legem censetur*”), titularul unui drept este prezumat că a avut cunoașterea de reglementarea care prevedea că valorificarea dreptului său se circumscrie unui anumit termen, iar nerespectarea lui îi este imputabilă. Totodată, având în vedere dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența în fața instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt stabilite prin lege, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa constantă că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

În sensul celor statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența anterior menționată, care își menține valabilitatea și în prezenta cauză, sunt și dispozițiile art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005, criticate ca fiind neconstituționale, întrucât stabilesc un termen de prescripție de 6 luni în interiorul căruia persoanele interesate pot exercita dreptul la acțiune în constatarea nulității absolute a actelor juridice de înstrăinare a imobilelor ce au aparținut cultelor religioase din România, preluate în mod abuziv de stat.

În legătură cu susținerile de neconstituționalitate care vizează necorelarea dintre prevederile de lege criticate și unele prevederi ale Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului, Curtea constată că nici acestea nu pot fi primite. Astfel, în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea lui cu dispozițiile sau principiile Constituției pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. III al titlului II din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Szaborai Jolan, Partig Kiss Iuliu, Partig Kiss Maria, Ilyes Zsolt Csaba, Lorint Simion și Lorint Viorica în Dosarul nr. 297/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 321
din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte	Tudorel Toader	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Ion Tiucă	— procuror
Ion Predescu	— judecător	Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nistor Isai Faur în Dosarul nr. 6.987/55/2007 al Judecătoria Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât posibilitatea instanței de judecată de a suspenda cauza în condițiile dispozițiilor de lege criticate este urmare a culpei reclamantului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6987/55/2007, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155¹ din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nistor Isai Faur în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât posibilitatea de suspendare a judecării cauzei limitează accesul contestatarului la justiție.

Judecătoria Arad — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare prevederilor din Constituție invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nistor Isai Faur în Dosarul nr. 6.987/55/2007 al Judecătoria Arad — Secția civilă.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 155¹ din Codul de procedură civilă, modificate prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, având, în prezent, următorul cuprins:

„Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecării, instanța poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 108³ sunt aplicabile.

La cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile la care se referă alin. 1 au fost îndeplinite și, potrivit legii, aceasta poate continua. Dispozițiile art. 155 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile procesuale criticate reglementează condițiile în care instanța de judecată poate suspenda judecarea cauzei, când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecării.

Curtea constată că aceste dispoziții nu contravin prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, deoarece posibilitatea instanței de judecată de a suspenda cauza, în condițiile prevăzute de textul criticat, se datorează culpei reclamantului, iar nu aprecierii arbitrare a judecătorului.

De asemenea, textul criticat instituie suficiente garanții pentru asigurarea accesului liber la justiție, și anume: încheierea de suspendare trebuie să prevadă care anume obligații nu au fost respectate; împotriva încheierii pronunțate de instanță partea nemulțumită are deschisă calea apelului, potrivit art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă; la cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile respective au fost îndeplinite.

De altfel, prevederile de lege atacate sunt norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate de a stabili competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, evident, cu respectarea principiilor și prevederilor Legii fundamentale.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 325

din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comcerealis” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 1.575/54/2007 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, administratorul și avocații Viorel Găină și Gheorghe Dogaru, cu împuterniciri depuse la dosar, iar pentru Societatea de Investiții Financiare Oltenia — S.A., consilierul juridic Marieta Daniela Vârzaru, cu delegație depusă la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorii autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 44, ale art. 45 și ale art. 53 din Constituție. În acest sens, arată că prin reglementarea răspunderii solidare a persoanei juridice cu debitorul insolubil se instituie o prezumție de ilicitate a dobândirii averii, fără a se ține seama de reaua sau buna credință, se îngreșează libera inițiativă și se restrânge exercițiul dreptului de asociere, al dreptului de a încheia anumite tranzacții și al dreptului de a încheia contracte de muncă. Totodată, arată că singura culpă a persoanei juridice care va răspunde solidar este aceea că a avut relații contractuale cu debitorul insolvent, ceea ce contravine și Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la proprietate. În final, susțin că dispozițiile criticate creează premisele pentru un abuz din partea organelor fiscale.

Consilierul juridic al Societății de Investiții Financiare Oltenia — S.A. solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile criticate nu specifică data de la care se aplică, fiind astfel retroactive. În acest sens, depune și concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât instituirea răspunderii solidare a persoanei juridice s-a făcut având în vedere legătura contractuală strânsă dintre aceasta și debitorul său, iar condițiile stricte ale acestei răspunderi reprezintă limitări permise ale dreptului de proprietate, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.575/54/2007, **Curtea de Apel Craiova — Secția**

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Comcerealis” — S.A. din Craiova în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât prin instituirea răspunderii solidare a unei alte persoane, fizice sau juridice, cu debitorul declarat insolubil, se încalcă principiile constituționale ale garantării dreptului de proprietate și al liberei inițiative.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin Constituției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare prevederilor invocate din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, având următorul cuprins:

„Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă netă a tuturor activelor corporale ale dobânditorului;

b) are raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care, în proporție de cel puțin jumătate, au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul;

c) are raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și la cele ale Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate instituie răspunderea solidară a persoanei juridice cu debitorul declarat insolubil sau declarat insolvent, dacă această persoană controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, dacă desfășoară efectiv aceeași activitate sau aceleași activități ca și debitorul și dacă mai este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile enumerate la lit. a)—c) ale textului criticat. Așadar, această răspundere solidară a persoanei juridice cu debitorul său nu are loc în orice condiții, ci trebuie să fie îndeplinite cerințele restrictive prevăzute de textul de lege atacat, cerințe firești având în vedere relațiile contractuale dintre persoana juridică ce va răspunde solidar alături de debitorul său.

Totodată, Curtea constată că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, dreptul de proprietate este garantat, însă conținutul

și limitele acestui drept sunt stabilite de lege. Așadar, nu se poate reține că textul de lege criticat încalcă prevederile referitoare la proprietate din Constituție și din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 45 din Legea fundamentală referitoare la libertatea economică, Curtea constată că nici aceasta nu este întemeiată, deoarece faptul că se instituie răspunderea solidară a unei persoane juridice alături de debitorul insolvent sau insolubil, în anumite condiții restrictive care au în vedere relațiile juridice strânse între acestea, nu echivalează cu o restrângere a liberei inițiative. În acest sens, accesul liber al persoanelor la o activitate economică și liberă inițiativă este garantat, „în condițiile legii”.

În final, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 53 din Constituție, întrucât nu a constatat existența vreunui drept sau a vreunei libertăți care să fi fost restrânse prin dispozițiile de lege criticate.

Cât privește susținerea privind eventualele abuzuri din partea organelor fiscale în aplicarea dispozițiilor de lege criticate, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o problemă de aplicare a legii, care intră în competența instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comercialis” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 1.575/54/2007 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitiv și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 385
din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, excepție ridicată de Claudiu Marian în Dosarul nr. 2.577/102/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.577/102/2006, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii**, excepție ridicată de Marian Claudiu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 referitoare la *Universalitate*, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 78 referitoare la *Intrarea în vigoare a legii*, deoarece, în opinia sa, instanța de judecată nu a aplicat în mod corect legea mai favorabilă, respectiv art. 136 alin. 3 din Codul penal, potrivit căruia, în caz de grațiere, termenul de reabilitare curge de la data actului de grațiere. De asemenea, instanța de drept comun a reținut în mod nelegal aplicarea dispozițiilor art. 37 lit. b) din Codul penal referitoare la recidiva postexecutorie.

Potrivit art. 16 alin. (1) din Constituție, cetățenii sunt egali în fața legii. În pofida acestui principiu, textul legal criticat instituie un tratament inegal pentru persoanele aflate în aceeași situație juridică. Astfel, în cazul în care o faptă a fost comisă în participație de mai mulți autori, este posibil ca, din motive obiective, unul dintre autori să fie condamnat la o dată ulterioară și deci să fie privat de drepturile de care au beneficiat ceilalți, respectiv să fie lipsit de efectele grațierii pentru perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a actului de grațiere și rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii de condamnare.

În sfârșit, autorul excepției mai consideră că art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 contravine prevederilor art. 78 din Constituție, deoarece legea nu poate intra în vigoare în cazuri individuale, ci, având un caracter general, ar trebui să conțină data exactă de la care va produce efecte juridice.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece actul de grațiere este o măsură de clemență care intervine asupra unei pedepse aplicate de instanța de judecată, sens în care este evident că această măsură va interveni numai în cazul hotărârilor de condamnare definitive, inculpatul fiind, până la acest moment, considerat nevinovat.

Textul legal criticat nu conține nicio încălcare a principiului egalității în drepturi, el aplicându-se fără privilegii și fără discriminări tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

În sfârșit, potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 546/2002, s-a stabilit că legea criticată intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial. Faptul că procedura grațierii se aplică și persoanelor care au fost condamnate ulterior printr-o hotărâre definitivă nu este de natură să ducă la concluzia că prevederile constituționale privind intrarea în vigoare a legilor sunt încălcate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece norma legală

supusă controlului de constituționalitate dispune pentru viitor și nu conține nicio dispoziție de excludere a aplicării de către instanța de judecată a legii penale mai favorabile.

De asemenea, această normă se aplică tuturor persoanelor condamnate care au săvârșit faptele anterior datei prevăzute în legea de grațiere, fără discriminări pe considerente arbitrare.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 față de art. 78 din Constituție, Avocatul Poporului arată că textul legal invocat este în deplină concordanță cu prevederile constituționale potrivit cărora „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei.*”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 16 octombrie 2002, care au următorul conținut: „*Atunci când legea de grațiere intră în vigoare înaintea rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, grațierea își produce efectele numai de la data rămânerii definitive a hotărârii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 15, art. 16 alin. (1) și ale art. 78 din Constituție. Or, aceste prevederi, potrivit cărora grațierea își produce efectele numai de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare atunci când legea de grațiere intră în vigoare înaintea acestei hotărâri, nu sunt de natură a afecta principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică circumscrisă de text. De altfel, prin Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Curtea a statuat că este încălcat principiul egalității atunci când se limitează aplicarea legii de grațiere la pedepse, măsuri și sancțiuni stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la intrarea în vigoare a legii, excluzându-se pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate ulterior pentru fapte săvârșite până la această dată.

Dispozițiile legale criticate nu contravin nici prevederilor constituționale referitoare la principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, deoarece nu conțin nicio dispoziție de natură a interzice aplicarea acestuia. De altfel, potrivit art. 21 din Legea nr. 546/2002, dispozițiile legii criticate „se aplică numai cererilor de grațiere depuse după intrarea ei în vigoare, precum și cererilor de grațiere anterioare, *dacă această reglementare este mai favorabilă.*”

Însă modul de aplicare a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 nu mai este o problemă de

constituționalitate, ci una de interpretare, care nu intră în competența instanței de contencios constituțional.

Nu poate fi primită nici critica referitoare la art. 78 din Constituție, deoarece, potrivit art. 22, Legea nr. 546/2002 a intrat în vigoare în termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul

Oficial al României. Or, stabilirea acestui moment satisface pe deplin exigența constituțională referitoare la intrarea în vigoare a legii, potrivit căreia acest lucru se poate face și la o dată ulterioară prevăzută în textul ei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 546/2002 privind grațierea și procedura acordării grațierii, excepție ridicată de Claudiu Marian în Dosarul nr. 2.577/102/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 386 din 25 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „LND Exchange” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.684/R/328/2007 al Judecătoriei Turda.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul excepției vizează în critica sa completarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.684/R/328/2007, **Judecătoria Turda a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru**

prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „LND Exchange” — S.R.L. în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și la obligația statului de a crea cadrul favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, deoarece art. 14 din Legea nr. 656/2002 nu precizează momentul până la care trebuie desemnate persoanele cu responsabilități în aplicarea legii. În acest fel este afectat dreptul constituțional invocat, întrucât se permite părții mai puternice, în speță Garda Financiară — Comisariatul Regional Cluj, să se prevaleze de dreptul de a sancționa nelegal o persoană juridică prin simplul fapt al puterii sale.

Judecătoria Turda opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în exercitarea unei activități economice nu se poate face abstracție de obligațiile pe care legea le instituie în temeiul dispozițiilor constituționale. Instituirea pentru persoanele juridice a obligației

de desemnare a unor persoane care au responsabilități în aplicarea legii, ale căror nume vor fi comunicate Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, nu aduce atingere cu nimic prevederilor constituționale referitoare la principiile economiei de piață și are drept scop protejarea unui interes general, și anume prevenirea și combaterea spălării banilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Societatea Comercială „LND Exchange” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.684/R/328/2007 al Judecătoriei Turda.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 420
din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Ion Tiucă	— procuror
Petre Ninosu	— judecător	Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ion Bulfeci în dosarele nr. 4.691/193/2007 și nr. 9.572/193/2007 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 288D/2008 și nr. 289D/2008, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 289D/2008 la Dosarul nr. 288D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 27 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 4.691/193/2007 și nr. 9.572/193/2007, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Ion Bulfeci cu ocazia soluționării unor contestații la executare.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia consideră că art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 este contrar prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4) și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că, atât timp cât normele europene nu prevăd că instanța de judecată va condiționa prestarea serviciului de plata anticipată a vreunei sume de bani, este evident că aceasta are obligația de a judeca efectiv acțiunea, urmând ca prin hotărârea ce va pronunța să oblige partea căzută în pretenții să plătească taxa judiciară de timbru aferentă judecării cauzei.

Instanța de judecată apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, asupra obligativității plății anticipate a taxelor judiciare de timbru, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, statuând că prevederile legale menționate sunt conforme Legii fundamentale. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august 2005, Decizia nr. 372 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 13 octombrie 2004, și Decizia nr. 473 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 10 ianuarie 2005.

În aceste decizii Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

În speță, în ceea ce privește critica privind înfrângerea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Curtea observă că autorul excepției nu indică nicio reglementare europeană care să fie încălcată de dispozițiile de lege supuse controlului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ion Bulfeci în dosarele nr. 4.691/193/2007 și nr. 9.572/193/2007 ale Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 421
din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 507/233/2007 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 507/233/2007, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea**

nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Excepția a fost ridicată de Petrică Herăscu într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16, ale art. 20 alin. (1), ale art. 21, cu raportare la art. 52 alin. (2) și art. 126 alin. (6), și art. 24, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, consideră că „instanța de fond are obligația să soluționeze cauza sub toate aspectele, fără să condiționeze accesul la un proces echitabil de achitarea unei taxe de timbru în prealabil”.

În ceea ce privește art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, susține că acesta înfrânge prevederile constituționale ale art. 16, 21, 24 și ale art. 146 lit. d), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece cenzurarea de către instanța de judecată a unei excepții de neconstituționalitate reprezintă „o îngrădire la liberul acces la justiție în materie de neconstituționalitate, singura instanță competentă fiind Curtea Constituțională”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 34/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 28 august 2001, aprobată prin Legea nr. 742/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 17 decembrie 2001, precum și dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004.

Aceste dispoziții de lege au următorul conținut:

— Art. 2 din Legea nr. 146/1997: „(1) *Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...]*

(2) *În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 194 lei, indiferent de valoarea contestată.*

(3) *Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”;*

— Art. 20 din Legea nr. 146/1997: „(1) *Taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat.*

(2) *Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.*

(3) *Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*

(4) *Dacă în momentul înregistrării sale acțiunea sau cererea a fost taxată corespunzător obiectului său inițial, dar a fost modificată ulterior, ea nu va putea fi anulată integral, ci va trebui soluționată, în limitele în care taxa judiciară de timbru s-a plătit în mod legal.*

(5) *În situația în care instanța judecătorească investită cu soluționarea unei căi de atac ordinare sau extraordinare constată că în fazele procesuale anterioare taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantumul legal, va dispune obligarea părții la plata taxelor judiciare de timbru aferente, dispozitivul*

hotărârii constituind titlu executoriu. Executarea silită a hotărârii se va efectua prin organele de executare ale unităților teritoriale subordonate Ministerului Finanțelor Publice în a căror rază teritorială își are domiciliul sau sediul debitorul, potrivit legislației privind executarea silită a creanțelor bugetare.”;

— Art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992: „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, ale art. 20 alin. (1), ale art. 21, cu raportare la art. 52 alin. (2) și art. 126 alin. (6), art. 24 și art. 146 lit. d), precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra obligativității plății anticipate a taxelor judiciare de timbru s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, statuând că prevederile legale menționate sunt conforme Legii fundamentale. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august 2005, Decizia nr. 372 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 13 octombrie 2004, și Decizia nr. 473 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 10 ianuarie 2005.

În aceste decizii Curtea a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, statuând, în esență, că aceste prevederi sunt constituționale, reprezentând norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice, în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, ci doar pronunțarea, în situațiile date, asupra oportunității sesizării Curții Constituționale. Instanța de judecată are rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, având obligația de a le respinge ca inadmisibile pe cele care nu îndeplinesc cerințele legii.

Soluția adoptată și considerentele deciziilor citate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 507/233/2007 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422 din 10 aprilie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Natura” — S.R.L. din Biertan în Dosarul nr. 5.057/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.057/1/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Natura” — S.R.L. din Biertan cu ocazia soluționării recursului declarat

împotriva Deciziei nr. 166/A/2007, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 26.814/1/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minime, ori de câte ori vor*

constata motivat că sunt nepotrivite de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.”

Autorul excepției consideră că acest text de lege contravine art. 21 alin.(1), (2) și (3) din Constituție, privind accesul liber la justiție, și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 493 din 29 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 5 iulie 2007, a statuat că textul de lege criticat este constituțional. Faptul că judecătorii au dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Natura” — S.R.L. din Biertan în Dosarul nr. 5.057/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280762